

UVODNI GOVOR NA PREDAVANJU PROF. DR. UMBERTA GALIMBERTIJA 16. 4. 2014

Univerzitetni učitelji smo enkratno privilegirani. Ne zaradi družbenega ugleda, družbene moči ali materialnega blagostanja. Prevezemamo posebno družbeno vlogo študijskega, torej intelektualnega, pa celo čustvenega in psihološkega ukvarjanja z mladimi ljudmi. In to v času, ko so ti mladi ljudje na vrhuncu svojih telesnih in miselnih moči. Ali ni to poseben in skrajno odgovoren privilegij!?

Sprašujem pa se, ali se zavedamo te naše, skoraj posvečeno privzdignjene privilegiranosti? Ali ta privilegij uresničujemo odgovorno? Kot družba kažemo vse manjše zavedanje o pomena vzgoje, izobraževanja in znanja. Do učiteljskega poklica imamo vse bolj moralno presihajoč, institucionalno nedostojen in ponižujoče tehnokratski odnos. Ta družba mlade nagovarja kot polnoletne otroke in jih sili k vpisovanju na fakultete in univerze, četudi se te odmikajo od vsebinske odličnosti. Vse bolj delujejo kot vrtci za odrasle. Nekatere so same sebi namen. Pretiravanje s tržno logiko je osupljivo. Po golem administrativnem nasilju nad ljudmi strokovnosti in znanstvenosti celo prekašajo javno upravo.

Do danes se v naši državi, na primer, nihče še ni odzval na utemeljeni očitek, da je univerzitetna politika protiustavna tudi zato, ker na nekorekten in neodgovoren način mlade privablja tudi k vpisu v vse več tistih študijskih programov, ki so morda vsebinsko znosni ali primerni, a mladim ne bodo zagotovili ne poklica in ne zaposljivosti, zato tudi ne eksistence, in zato tudi ne nujnega pogoja za osamosvojitvev in družinsko življenje, končno pa tudi ne pogoja za kakovostno in zdravo starševstvo.

Zato poudarek ministra, da je 23 odstotkov mest na univerzah še praznih, ne govori o kakovosti izobraževanja in ne odgovarja na kopico obstoječih, tudi ustavnopravnih problemov izobraževanja. Besedno odraža nacionalno politiko izobraževanja, ki ni dobra.

Naša odgovornost ne vključuje samo skrbi, da bodo mladi z našo asistenco razvijali in udeleževali svoje duhovne in intelektualne potenciale, ideje, želje in hrepenenja. Ta odgovornost vključuje tudi skrb za zaščito mladih pred nihilizmom, apatijo, izgubo smisla, depresijo, alienacijo...

Profesor Galimberti strokovno suvereno in intelektualno prepričljivo izrisuje to odgovornost. Poziva nas, da jo ozavestimo in uresničimo v naših praksah. Pomaga nam razumeti stisko mladih in iskati načine za pravilno delovanje. Moramo ga slišati. Preslišanje bi pomenilo pot v civilizacijski mrk. Želim si verjeti, da profesorja Galimbertija ne bomo preslišali.

Doc. dr. Andraž Teršek